

Teresa Paryna

Urodziła się w Sońnicy Jarosławskiej w rodzinie przesiedleńców z miejscowości Czyski koło Lwowa, mieszka w Przemyślu. Autorka 18 zbiorów wierszy oraz laureatka wielu konkursów poetyckich. Należy do rzeszowskiego oddziału Związku Literatów Polskich.

Gdybyś przypadkiem...

Tyle granic musiałeś przejść,
by zdjąć ze mnie ten zapach,
ubrać na nowo w swój sen.
Skąd mogłeś wiedzieć,
że ostatnie kasztany
wiatr postrzącał...

Więc nie wymawiaj
mego imienia nadaremnie.
Wystarczy milczenie –
głębsze od nocy.
Teraz jestem podobna
do samotnej wyspy.
A złota rybka
przecież nie z tej bajki.

Nie wymawiaj mego imienia
nadaremnie,
nie patrz za głęboko w oczy

gdybyś przypadkiem się zdarzył...

Tyle tu ciebie

Znów dzień
pobiegł za twoim imieniem
jakby nie znał prawdy.
Chwytam łapczywie powietrze...
Czerwiec perłowo
akacjami sypie.
Harfistka w Rynku
z nut przedzie kobierce...

Stanąc na stopniach tej muzyki
i odpłynąć na planetę szczęścia.
Ale czym przekupić bogów,
by wszystko zacząć od nowa.

Tyle tu ciebie
jakbyś był naprawdę...

Non omnis moriar

Pamięci Zbigniewa Dominy

Nie, to nie zesłanie
na obcą, nieludzką ziemię.
Tu ziemia jak czuła matka
do snu Cię ukołysze.
Wisłok głęboko się zamyśli,
ptak zatrzyma w locie,
a czerwiec na grób Ci przyniesie
Twój kwiat paproci...

Są chwile,
których nie można ominąć.
Są wyroki,
których nie można oddalić.
Jest modlitwa pamięci,
jaśminu gorzkie żale.
Zostaną tajemnice, na które
próżno szukać odpowiedzi.

Zamknął się rozdział,
zgaś płomień,
zerwana nuta pieśni.
Za Tobą ciemne tajki
i łzawo-liliowe wrześnie.
Ile dróg trzeba przejść,
wzniesć mostów, prawd ocalić.
Ile trzeba spisać
tomów opowieści,
by bezradnie stanąć
przed milczeniem śmierci
w jakiś czarny piątek,
zapłakany wtorek
i nie ma – nigdy nie będzie
odpowiedniej pory...

A jednak – non omnis moriar...

14.06.2019 r.

Tęsknoty

Moje tęsknoty –
z dymów,
z mgieł,
z dmuchawców,
z kropli rosy,
z krzyku ptaka w locie...

Pod dawno ściętą gruszą
układam wspomnienia
jak obrazek z puzzli.
Gęsty cień drzewa
schładza żar południa.
W kępie malw i pokrzyw
szamoczą się wiatry.
Sad sennie kołysze
moją złotą baśń
gdziesz ku galaktykom
lepszych światów.
Podaje z matczynej dłoni
kubek zsiadłego mleka,
uśmiech słodszy od malin –
zanim szczeźnie,
rozpadnie się
jak serce z piernika,
nim wypłowieje
jak napis makatki:
„Gość w dom – Bóg w dom!”

Mieczysław A. Łyp

Poeta, krytyk literacki,
edytor, fotografik, aktyw-
ny promotor kultury i sztuki
Podkarpacia. Od 1993 r. red-
guje periodyk „Krajobrazy”.
Były prezes rzeszowskiego od-
działu ZLP. Autor kilkunastu
książek poetyckich.

Przeznaczenia

Pamięci Zbigniewa Dominy

W ogrodach Twojej Kielnarowej
kwitnące jaśminy zapowiadają lato
ostróżki niebieskie
jak niebo nad Rzeszowem
całe w odcieniach paryskiego błękitu
W dziadkowym sadzie
i na Matczynym Polu
znów dojrzewają jabłka

Pięknie dzień – a Ty odchodzisz

Nie mogłeś zapomnieć tych
złowrogich bydłych wagonów
sunących ku Sybirowi

W płomieniu świecy
w zatroskaniu Ojca
w białych śnieżnych pejzażach
w stukocie kół pociągów
szukałeś kruchych śladów Matki

Zapisałeś polski los
zwykły ludzki płacz
i człowieczą radość

Nie bałeś się wicherów historii

Rzeszów, 15.06.2019 r.

W tonacji As-dur

Czerwcową nocą
pachnącą czereśniami i księżycem
przylatuje biała gołębica

Jest naszym
nowym olśnieniem

Chcemy wierzyć
że przybywa do nas
znad szmaragdowych zatok
i sadów oliwnych

Wszystkim przynosi
ten dar najdroższy:
światło pokoju
cichy lot motyla
głośną radość dziecka
Dom bezpieczny
i dzień każdy bezcenny
gdy różowy świt
rozwija fiolet wysmukłej ostróżki
w jasne prawie diamentowe południe

Niech pokój z ciepłym światłem lampy
polonezem Chopina
i obrazem
nawet mało znanego malarza
będzie Arkadią

Rzeszów, 07.06.2018 r.

Janusz Gołda

Poeta z Leska. autor 12 tomów poezji, ale także opowiadań, nowel, artykułów publicystycznych i krytycznych oraz powieści *Trzeźnia* (2005). Publikował m.in. w „Życiu Literackim”, „Tygodniku Kulturalnym”, „Poezji – dzisiaj”, „Nowej Okolicy Poetów”.

Tu

Moja dłoń to pieczęć
stopa trop na ścieżce
za mną to co było
przed co jest i będzie
równoległe do teraz
Oczy dwa płomienie
każdy mrok roztopią
wiodąc nieomylnie
na słoneczne szczyty

Dom tam gdzie uklęknię
zatrzymam się siadę
błękit jego dachem
ścianami powietrza
fundamentem wiara
w siłę przebaczenia
– tablicę kamienną
przy każdej ścieżce

Do

Gdzie jesteś mamó
któ cię zatrzymał
jest coraz ciemniej
a ciebie nie ma

Szał blezer czapka
meszty sandały
– kto zadba o to
doradzi wybierze
pochwali zgani
przytuli pogłaska
przepłoszy mary
odpędzi lęki
pomacha ręką
na pożegnanie
gdy wyruszę w podróż
z której się nie wraca

Przy

Wiem że drzewo rozumie
co się do niego mówi
trzeba się tylko pochylić
jak nad dzieckiem w wózku
które uśmiecha się do nas
pogodnie lecz uśmiech
jego zrodził niepokój

W rozmowie z drzewem
wystarczy być cierpliwym
mówić i czekać aż dotrze
do niego lecz nie jak do psa
który pomacha ogonem
lub kota kiedy łasi się
i ociera o nogi

Drzewo nie odpowie
natychmiast – odezwie się
po milczącym namyśle
trzaskiem gałęzi szelestem
zwykłym płowieniem liści

Czesław Piotr Kondraciuk

Przyjęty do Związku Literatów Polskich w 1992 r. Autor tomików *Kojarzenie snu* (1967), *Kare konie* (1971), *Przepustka do słońca* (1990), *Nie zamykajcie drzwi* (1990), *Fraszkostrada* (1991), *Słoneczny koncert* (1992), *Modlitwa ostów* (1993), *Wybór wierszy* (1994), *Spowiedź* (1999), *Ślady serdeczne* (1999), *Różańce czasu* (2003), *Lotne ptaki* (2015), *Próba spojrzenia* (2018).

Majestat nocy

Noc z całym majestatem kroczy
cichą modlitwą szemrzą drzewa,
rosa obmywa kwiatom oczy
senny ptak nagle przestał śpiewać.
A nad polami płynie cisza
i coraz wolniej bije serce.
Czas wszystkie troski ukołysał,
tuląc je czule snu kobiercem.

Maj 2019 r.

Słowa do Pana

Siedzisz w Kosmosie
na złocistym tronie,
gwiazdami oczu
spoglądasz na dale,
wznosisz ku górze
swoje boskie dłonie,
pragnąc przed fałszem
cały świat ocalić.

A świat zwariował,
nie chce Ciebie słuchać,
brnie po bezdrożach
w oparach amoku.

Próbujesz wołać –
wokół cisza głucha –
z kroplą rozpaczy
w Twoim boskim oku.

Siedzisz w Kosmosie,
swoim wielkim domu,
nad klawiaturą
różnych złożoności,
dumasz, co robić
wśród rzeczy ogromu,
by dać ludowi
bakcyła miłości.

Zamiast obłudy,
przemocy i waśni,
niech miłość spłynie
do umysłów tłumu.
Spraw to swym gestem –
jak w czarownej baśni –
i prócz miłości
dorzuć też rozumu.

Czesława Mileszko

Mieszka w Bieszczadach,
w Ustrzykach Dolnych.
Jest laureatką wielu konkursów literackich w kraju i za granicą oraz autorką kilku tomików poezji, drukowała też wiersze w almanachach oraz antologiach. Obecna z twórczością na forach literackich i portalach internetowych.

***

bólu nie zmyję z dnia na dzień
potrzebuję czasu by osuszyć
oczy
zamknę noc i zejść
o jedno cierpienie
niżej

Zielona puenta

bieszczadzki wiatr w jesiennym brzmieniu
napina strunę harfy
odgłos trzepoczących skrzydeł
przekracza granicę żalu

pada

mówią że po deszczu świat staje się lepszy
rozsuwam uśmiech z nadzieją
na pierwszą zielen i powrót ptaków

Tam pachnie chleb

na Brzegach płot ubrany w dzban
odgradza miejski zgiełk zasiane zboże

złoty len do słońca suszy włosy
tu wiejskie ptaki śpiewają głośnie

ważki tańczą nad brzegiem jeziora
sukienki kwiatom suszy wiatr

z dymem unosi się zapach chleba
gdy szorstką dłonią kreślisz krzyż

w spojrzeniu widzę uczciwego człowieka

Cisza

nie skacze z okna nie wisi pod sufitem
snuje się po domu rozmawiając z krukami
szuka twarzy i wyciąga dłonie
bez pretensji że ludzie nie pamiętają
kiedy była jak pies